

РЕШЕНИЕ

№ 3934

гр. София, 10.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, , в публично заседание на 15.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Ралица Романова

Диляна Николова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Петър Смолички, като разгледа дело номер **10105** по описа за **2011** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на Регионална дирекция за национален строителен контрол-Югозападен район/РДНСК-ЮЗР/ чрез процесуалния представител юрк.О., надлежно упълномощен, срещу Решение от 03.10.2011г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3-ти състав по НАХД № 10870 по описа за 2011г., с което е отменено Наказателно постановление № С-11-ЮЗР-26/18.03.2011г. на началника на РДНСК-ЮЗР. С последното е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лева на Н. А. Д., за нарушение на чл.144, ал.3, т.1 във вр. с чл.145, ал.1 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

С касационната жалба решението се оспорва като неправилно и недопустимо, постановено в несъответствие с материалния закон, иска се от касационния съд да го отмени и да постанови ново, с което да потвърди обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът редовно призован, не се представлява.

Ответникът – Н. А. Д., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VII-ми касационен състав, намира касационната

жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл.218, ал.2 от АПК, намира касационната жалба за неоснователна по следните съображения: За да постанови обжалвания съдебен акт, въззивният съд е събрал и обсъдил всички относими доказателства, вкл. свидетелските показания на П. Б. В. и И. Д. К., при което е приел за установено от фактическа страна следното:

С обжалваното наказателно постановление на Н. А. Д. било наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лева, за това, че в качеството му на длъжностно лице – главен архитект на Район „П.”-Столична община, е одобрил на 16.07.2010г. инвестиционен проект за строеж:[жк], находящ се в поземлен имот пл.№ 040047, м.Кавгалия-К.” по плана на [населено място], Столична община, след изтичане на 7-дневния срок, установен с разпоредбата на чл.144, ал.3, т.1 ЗУТ, като заявлението за одобряване на инвестиционния проект, придружено с комплексен доклад за оценка за съответствието на инвестиционния проект по чл.142, ал.6, т.2 ЗУТ, било заведено с вх.№ 7000-529/03.06.2010г., с което е нарушил чл.144, ал.3, т.1 във вр. с чл.145, ал.1 ЗУТ.

Горното било установено от служители на РДНСК при извършена проверка, с протокол за извършена проверка и констативен протокол от 16.12.2010г. Въз основа на резултатите от извършената проверка бил съставен акт за установяване извършването на административно нарушение № С-11/02.02.2011г. и от началника на РДНСК-ЮЗР било издадено обжалваното Наказателно постановление № С-11-ЮЗР-26/18.03.2011г. Въз основа на така установената фактическа обстановка, въззивният съд е обосновал правен извод, че при съставяне на акта за установяване на административно нарушение и издаване и връчване на наказателното постановление, не са допуснати нарушения на процесуалните правила, установени с разпоредбите в чл.36-46 и чл.52-58 ЗАНН.

Извел е извод, че наказаното лице има качеството длъжностно лице и към датата на подаване на заявлението и одобряване на инвестиционния проект е заемало длъжността „главен архитект” на Район „П.”-СО, че за него е съществувало обвързано със срок задължение, което той е изпълнил след изтичането му.

Въз основа на това е приел, че Д. е осъществил състава на нарушението, за което е наказан.

Като краен извод е обосновал, че нарушението е маловажно по см. на чл.28 ЗАНН поради многобройните смекчаващи вината обстоятелства и е отменил наказателното постановление.

Решението е правилно като краен резултат, но по съображения, различни от изложените от въззивния съд в обжалваното решение.

С разпоредбата на чл.145, ал.1, изр.1-во ЗУТ, задължението за одобряване на инвестиционния проект е вменено на главния архитект, като срокът за това е 7-дневен и е регламентиран в чл.144, ал.3, т.1 ЗУТ.

В настоящия случай заявлението за одобряване на инвестиционния проект, придружен с комплексен доклад за оценка за съответствието на инвестиционния проект по чл.142, ал.6, т.2 ЗУТ, е подадено на 03.06.2010г., а проектът е одобрен на 16.07.2010г., т.е. след изтичане на законоустановения срок.

Настоящата касационна инстанция не споделя изводите на въззивния съд за

маловажност на деянието, тъй като не счита наведените обстоятелства за смекчаващи вината такива.

В конкретната хипотеза на чл.144, ал.3, т.1 ЗУТ, 7-дневният срок е установен с оглед обстоятелството, че от главния архитект не се изисква да извърши повторно оценка на инвестиционния проект в обхвата и обема на чл.142, ал.5 ЗУТ, за да одобри или да откаже одобряването на проекта, а само и единствено да провери окомплектоваността на преписката с всички изискващи се документи.

Наказаният е длъжностно лице и упражнява правомощията си като орган на власт. С оглед целите на генералната и специалната превенция, с още по-голяма сила натежават аргументите, че неупражняването на правомощията, дадени от закона не може да бъде маловажно деяние.

За извършеното нарушение е наложено наказание по чл.232, ал.1, т.2 ЗУТ, съгласно която разпоредба се наказва с глоба от 1000 до 5000 лв., ако по друг закон не е предвидено по-тежко наказание, длъжностно лице, което съгласува, одобри или издаде строителни книжа в нарушение на този закон, на актовете по неговото прилагане и другите правила и нормативи по проектирането и строителството, както и на действащите устройствени планове. Тази квалификация е неправилна, тъй като касае друг вид нарушения при одобряването и съгласуването на инвестиционните проекти.

Законодателят е установил изрична санкционна норма за неизпълнение на задължение, произтичащо от закона в определения срок и това е разпоредбата на чл.232, ал.1, т.5 ЗУТ. С квалифицирането на нарушението и подвеждането му под друга правна е допуснато нарушение на материалния закон, обуславящо незаконосъобразността на обжалваното наказателно постановление и съответно неговата отмяна.

По изложените съображения, VII-ми касационен състав намира, че обжалваното решение е правилно като краен резултат и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното Административен съд-София-град, VII-ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 03.10.2011г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3-ти състав по НАХД № 10870 по описа за 2011г., с което е отменено Наказателно постановление № С-11-ЮЗР-26/18.03.2011г. на началника на РДНСК-ЮЗР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.